

Παπακωνσταντίνου Λήδα

Στο κάδρο

Φόρμες ξύλινες, βαμμένες χρυσές, ξαπλωμένες σε βελούδο. Ηδυπάθεια, νοσταλγία, ανάγκη προσέγγισης του πραγματικού, που, στην πλέον αυθεντική μορφή του, βρίσκεται στην κατασκευή του νου; Η καλλιτέχνις ξέρει το σώμα καλά. Είναι εξάλλου η πρώτη γυναίκα περφόρμερ στην Ελλάδα. Αλλά και σαν ζωγράφος δούλεψε πολύ στη δεκαετία του '80 με το σώμα και τους ρόλους που μπορεί να υποδυεται κάθε φορά.

Στην καινούρια δουλειά της, (γκαλερί «Επίκεντρο», από 13 Ιανουαρίου), τα μέλη του «σώματος» ή τα μέλη απλά που συνιστούν αντικείμενο δίχως σαφή χαρακτηριστικά, παίρνουν

διαστάσεις, γίνονται είδη τελετουργικά, διάφανα αιωρούμενα ή κείνται σε φανταχτερά στρώματα, όπως αυτό της σημερινής φωτογραφίας.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Διαφορετικές γλώσσες, στα αποσπασματικά μέλη, διαφορετικές μνήμες, κοινός χώρος. Απουσία τεχνολογίας, παρουσία τεχνολογίας άλλων εποχών. Νοσταλγία για το πεπερασμένο αλλά και κατασκευή που το σώμα της δεν είναι σαφές, όπως εξάλλου και η χρήση του σαν αντικείμενο. Οι φόρμες, από φυσικά υλικά, όπως η ελιά, το πουρνάρι, ο κέδρος, βάφονται, δίχως ωστόσο και να γίνονται σαφείς οι κανόνες της υποταγής του καθαρού αντικείμενου στο επεξεργασμένο ή το αντίθετο.

Το έργο δεν έχει χρόνο συγκεκριμένο και αναγνωρίσιμο. Η ίδια η Λήδα Παπακωνσταντινίου, δουλεύοντας αυτά τα έργα, σκεφτόταν τις γυναίκες στο χαρμί και τον τρόπο που μιλούσαν μεταξύ τους ή εκρυσθάνονταν.

Η διαφάνεια προβάλλει εξάλλου αυτό το στοιχείο μιας συνομιλίας που γίνεται και δεν γίνεται, που ολοκληρώνεται ή παραμένει αποσπασματική. Η διαφάνεια είναι εξάλλου το άλλο στοιχείο που συνδέει τη σημερινή δουλειά της Παπακωνσταντινίου με εκείνη των προηγούμενων χρόνων, μαζί με τη φόρμα, όπως είναι δουλεμένη.